

Devecsery László

IDŐÖRVÉNY

Képpel írt versek

Városkapu Kiadó – Őszikék Alapítvány

ISBN 978 963 87119 6 0

**A szerző fotóival
© Devecsery László**

TARTALOM

Történelem

Időtlenül

Fény-játék szőlőlevélen

Halálkatedrális

Mielőtt

Drót, drót, szögesdrót

A fény hegyén

Hársvilág

Este

Párizsi találkozás Radnótival

A faljáró

Toronyvers

Kantáta

La Pièta di Michelangelo

A sárkányölő

Sárkányos

Fénymadarak

Kafka

Kikötőben

Il Santo

Rejtőzik valahol...

Lesbia elment

Goldoni

Virágjátékok

Nefelejcs

Pipacsok

Szarkaláb

Margaréta

Kankalin

Hóvirág

Tulipán

Kulcsvirág I.

Kulcsvirág II.

A fény mögött

A szavak

Tűzhalál

Alkonyat után

Ketten...

Felhők mögött az angyal

Hűséggel megvert, hűséggel áldott

Képek jegyzéke

Történelem

Szakítsuk szét! Ahogy tépett bennünket.

TÖRT: matematikai fogalmaktól függetlenül;
de hányszor!

ÉN: aki részese vagyok. Te is!

ELEM: része valaminek.

Részese akaratlan, része kéretlen.

Tehetetlenül, mert kiszolgáltatottan.

Tört. Tört-én. Én. Én-elem. Tört-én-elem.

Történelem.

Történik: velem! Veletek is!

Időtlenül

Égkapu.
Tornác. Boltíves.
Hallgatásunk a
mélyülő idő.
Szakad a felhők
könnyű fátyla.
Nincs már időm
a maradásra.

Fény-játék szőlőlevélen

Fény fut a fényen
fény fut az égen:
szőlőlevélen.

Szőlőlevélen,
szőlőlevélen,
fény fut a fényen,
fürt-rejtekében,
érett a szem már,
zöld hűvösében.

Hajlik a hegy most,
fürtjeit bontja,
hullanak fények,
égről a porba.

Hajlik a lány már,
rezdül a melle,
fürtönként hullik
vágyam a csendre.

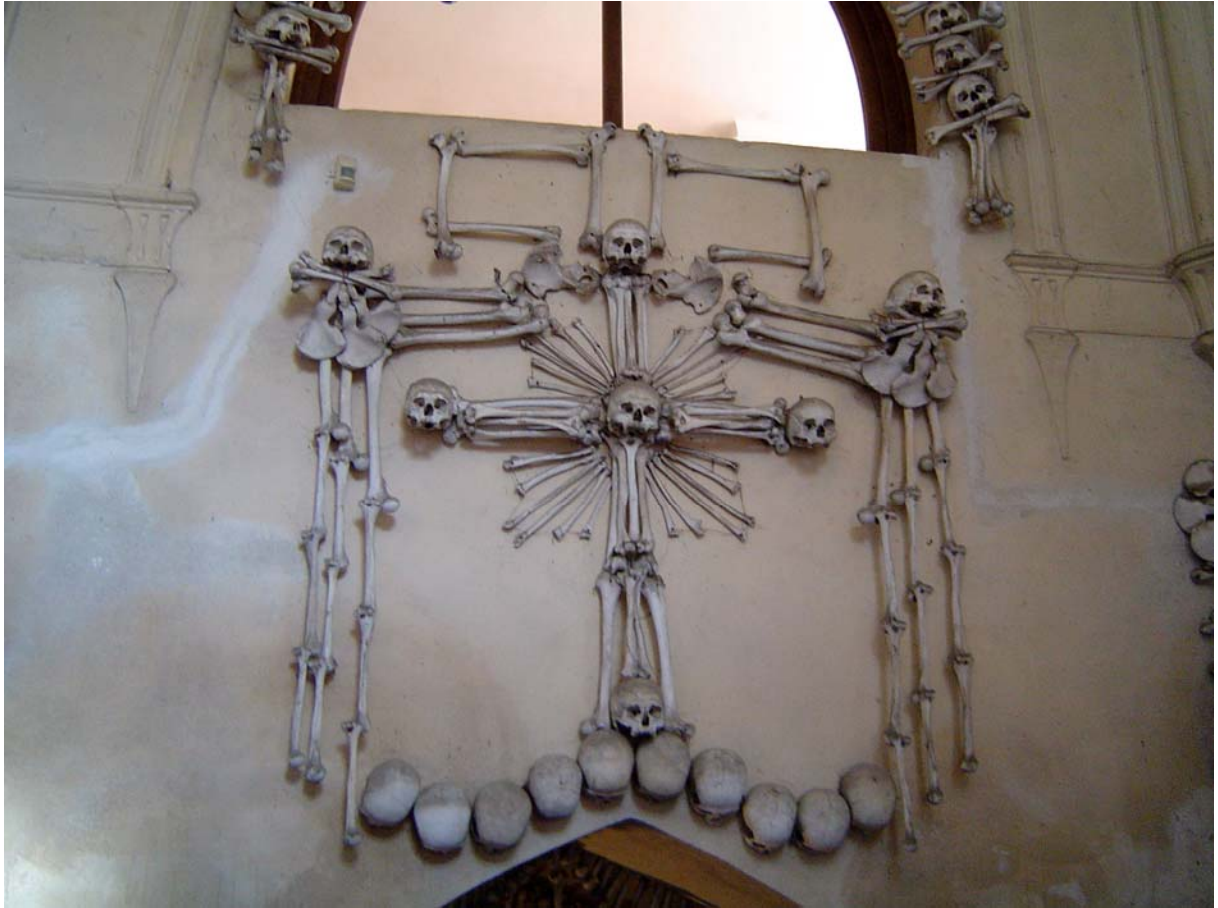
(Tréfál az ég is,
felhőkkel játszik,
könnyű szellővel
eső cicázik.

Szüret kapuja
tört sugarakból,
ível az égre
szivárvány-napból.)

Csordul a must és
hordók is telnek,
távol-időnek
forrva üzennek.

Alkonyi fény még
szital az égen,
utolsót játszik
szőlőlevélen.

Szunnyad a hegy már
csend hűvösében...

T
A E
K D
L R
Á Á
L L
A I
H S

Emberemlékek: csontok. Arctalanok. Szem nélküli szemüregek. Múltba vésett gondolatok; agytalanok a koponya-boltozatok. Szóttalanok a csonthegyek. Kápolnában oltár épül, föld-csontjának menedékül. Oltár készül: csontból rakott. Lábszár-halom, rajta deszkák. És koponyák sorakoznak, múltban-élő-most-halottak. Nincs örökmécs, gyertya lángol. Megfeszített, ott, közöttük: Krisztus-kereszt áll felettük. Hallgatás hull, pogány emlék... Fényfoszlány a múltba hullt lét... A kápolna boltíves csendje

Zsolozsmát

hallgat...

Kutná Hora, 2006. szeptember 10.

Mielőtt...

Mielőtt

Jézus a Jordán folyóba lépett,

mielőtt

János vizet merített fejére,

mielőtt

Jézus útjára elindulhatott,

mielőtt

Jézus is megváltóvá válhatott,

azelőtt

ő is hitének élt:

azelőtt

ő is zsidó volt, itt,

közüttetek.

Elhurcolnátok

haláltáborba?

Kereszt helyett a

krematóriumba?

Megfeszítettétek.

Mellette két lator.

...s jövőnk mi is,

az úton,

valahol...

Drót, drót, szögesdrót

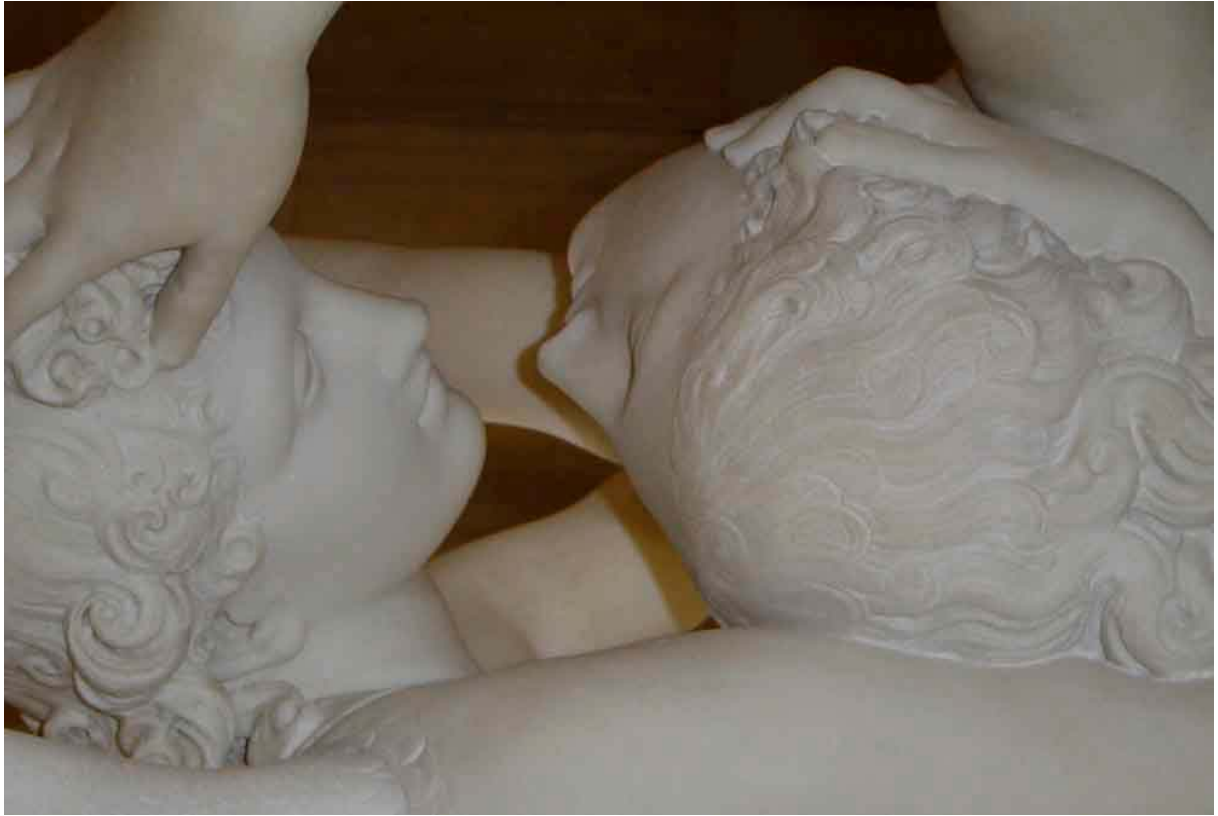
A felsebzett ég alatt hallgatnak madarak, röptük nehéz,
fullasztó a szag..., ami még az emberből megmaradt...

Szóttalanok a szavak, csupán a szemek kérdeznek,
de senki sem felel..

A fény hegyén

A fák hegyén,
az ág egén,
az éj gyepén,
az ég hegyén,
a fák egén,
az ág hegyén,
az éj hegyén,
az ég gyepén,
az éj egén,
az ég hegyén,
a fák gyepén,
az ég egén,
a csillagok
a fák hegyén.
Még van remény,
mert csillagok
a fák hegyén...
Madárfészek
az ág egén,
fényfiókák
az éj gyepén,
és van remény,
mert fényfiókák
az ág hegyén.

Hársvilág

Leng az illat, átölel,
hozzám hajol, énekel.
csillagfényt szór, jó az éj,
hársvirággal száll a szél.

Este

Mint patak a hegyről
suhan már az alkony,
pelyhes sötétséggel
telik meg a balkon.

Miként a gyors eső,
siet most az este,
csillagfény-virágok
hullnak rá a kertre.

Párizsi találkozás Radnótival

Megkésett vándorként érkezem. Találkozunk
a Saint-Germain l'Auxerrois előtt, a fények
városában. Melléd telepszem. Lehajtott
fejed, tűnődéseid hová vezetnek el? Idézed
azt az éjszakát, Bertalanét, hiszen mögötted
konok szépségében a templom: hitek
háborúja, ős-világ-halál, vagy Abdát
gondolod, halálod hithű perceit; talán
a jövőt latolgatod, minek szemlélője vagy,
szobortest csupán, Radnóti Miklós,
e párizsi délután...

A faljáró

Nézed. Pont. Nézőpont. Hol állsz és hova nézel.
Mi az innen - és mi a túl. Mi tép beléd vadul...
A szél, a fény, a kéj; s hullik rád a mocsok, a szenny,
s így már nem is tudod, hova menj – vagy maradj...
A falon innen? Túl? Maradni okosabb? Áttörni
falakat, hazug szavakat, magadat, téglát, betont
és politikát, álnok vitát, szemforgató ócskások
hatalmi titkát – talán rombolt falakból rakni
kalitkát, magadnak talmi biztonságot, hisz
megváltani te sem tudod ezt a céda világot...

Toronyvers

[illegible]

Kantáta

A Teremtés tétélekben
a Lét egyetlen suhogó
zokogó prelúd

*

Két kőtáblán kapta Mózes
a Tízparancsolatot
Tíz ágra szétnyílt kezem
őrzi a mindennapot
Kezünk egymásba tört
körmein véreznek
a parancsolatok

Kezek tíz ágú féltésébe
zárom ujjaid

La Pieta di Michelangelo

Vésőtől lett arca időtlen anyádnak,
nem zokog, sír, jajong testéből a bánat.
Ki az életre szült, visszaad halálnak.
a te prófétáid harmadnapra várnak.
Eljönnek majd hozzád sirató asszonyok,
őriznék testedet: hoznának balzsamot...,

s adnak új kínokat emberi farkasok

A sárkányölő

A mesék meghaltak.

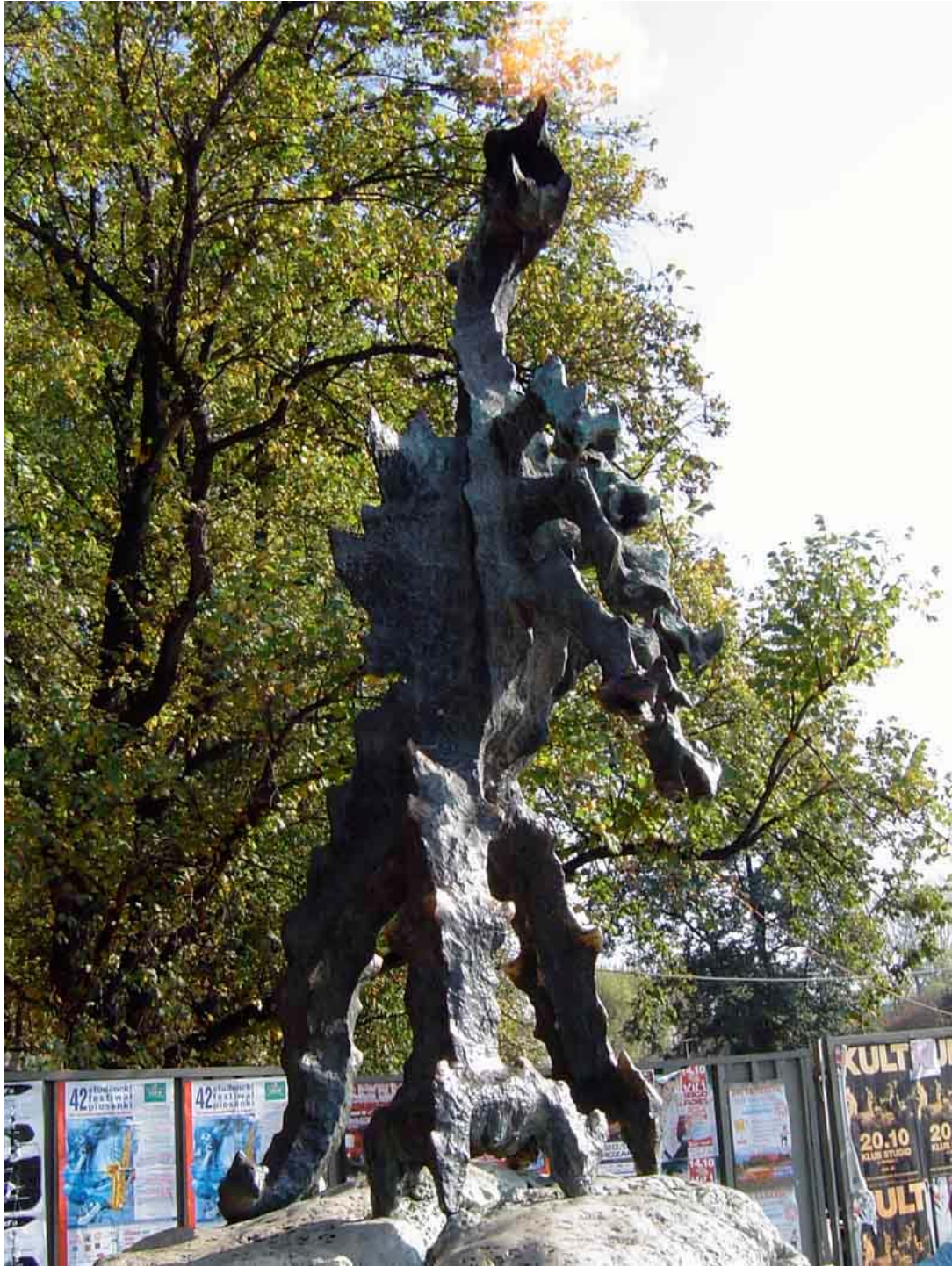
A sárkányok élnek.

Sárkányvér folyik...

Belőle újabb élet támad.

Ránk tör a rontás...

György-vitéz, merre vagy?

Sárkányos

A sárkányok lettek mások,
vagy megváltoztak a mesék?
Számlálom, nem több, egy fejét.
Nem perzsel parádés lánggal,
ünnepel léha tüzekkel,
fénylő szavakat nyújt feléd;
csillogásuk rejt éjszaka,
nappalra nem ébredsz soha...

Lángja, bár megperzselt,
őszinte volt a harc...,
s most nem tudod, újmódi
sárkányokról mit is tarts...

Fénymadarak

Száll az idő... csobban a Szajna,
fénymadaraknak tükre takarja...,
fénymadaraknak fénye a partja.

Száll az idő... az éj már átölel,
száll az idő... csended oly közel...

Kafka

Mögöttünk megélt perek.
Homokszemek peregnek.

Veszett idő.

Nem vallott vétkek.

Elítélnék.

*

Amott a titkos kastély,
talány, megfejthetetlen.

Egyetlen betű.

Tetű!

Marja a létet, uralkodik.

Szavakkal havazik.

Nem mozdulunk?

*

Átváltozások, remény-hitek.

Mondd, miben hittél?

Hogy a féreg, ember lesz megint?

Ily hitre a kitingáncélos csak
legyint...

Egyszerű kép-let

Igen. Én vagyok.
Egyszerű.
Kell egy gép;
és kell egy ember.
Én megálltam, ő lefényképezett.

Egészen hétköznapi.

Ám szemembe szúrt a Nap.
Nem ettől lettem haragosabb.
Nem a tenger – és nem a mocska
bosszantott a puha homokba'...,
hanem a dagály, mely nem akar
szűnni már.
Folyton űzött vizek között rejtőző
kifosztott kagyló-létünkre
ömlik a világ...

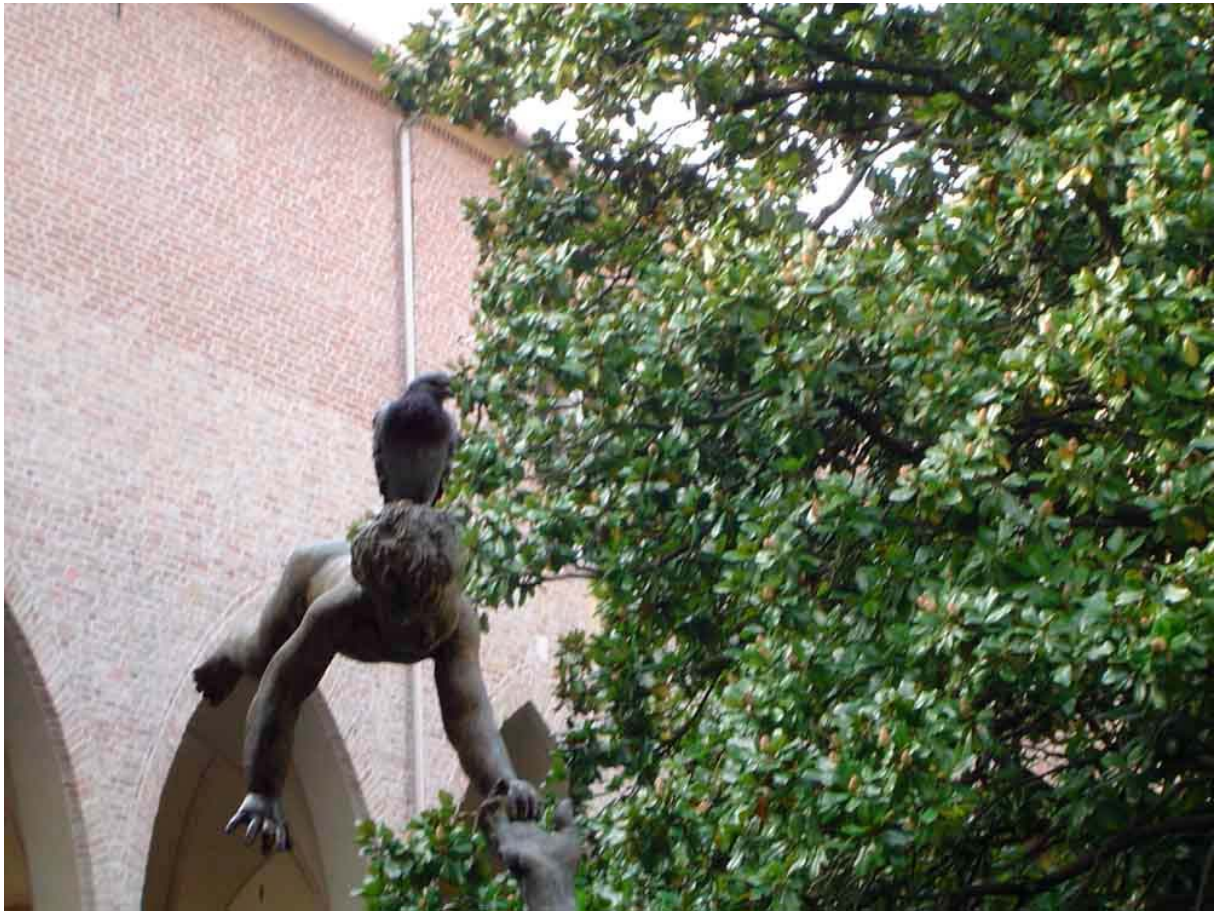
Egyszerű kép és egyszerű képlet.
Mögöttem a tenger, s dagály-hordalék

Kikötőben

Nyugszik a jólét és hallgat a csend.
A költő a parton némán mereng...

Szabadon száll a lelke,
hajók nélkül is.
A végtelenbe.

Il Santo

Hiteddel tartod
a világot.

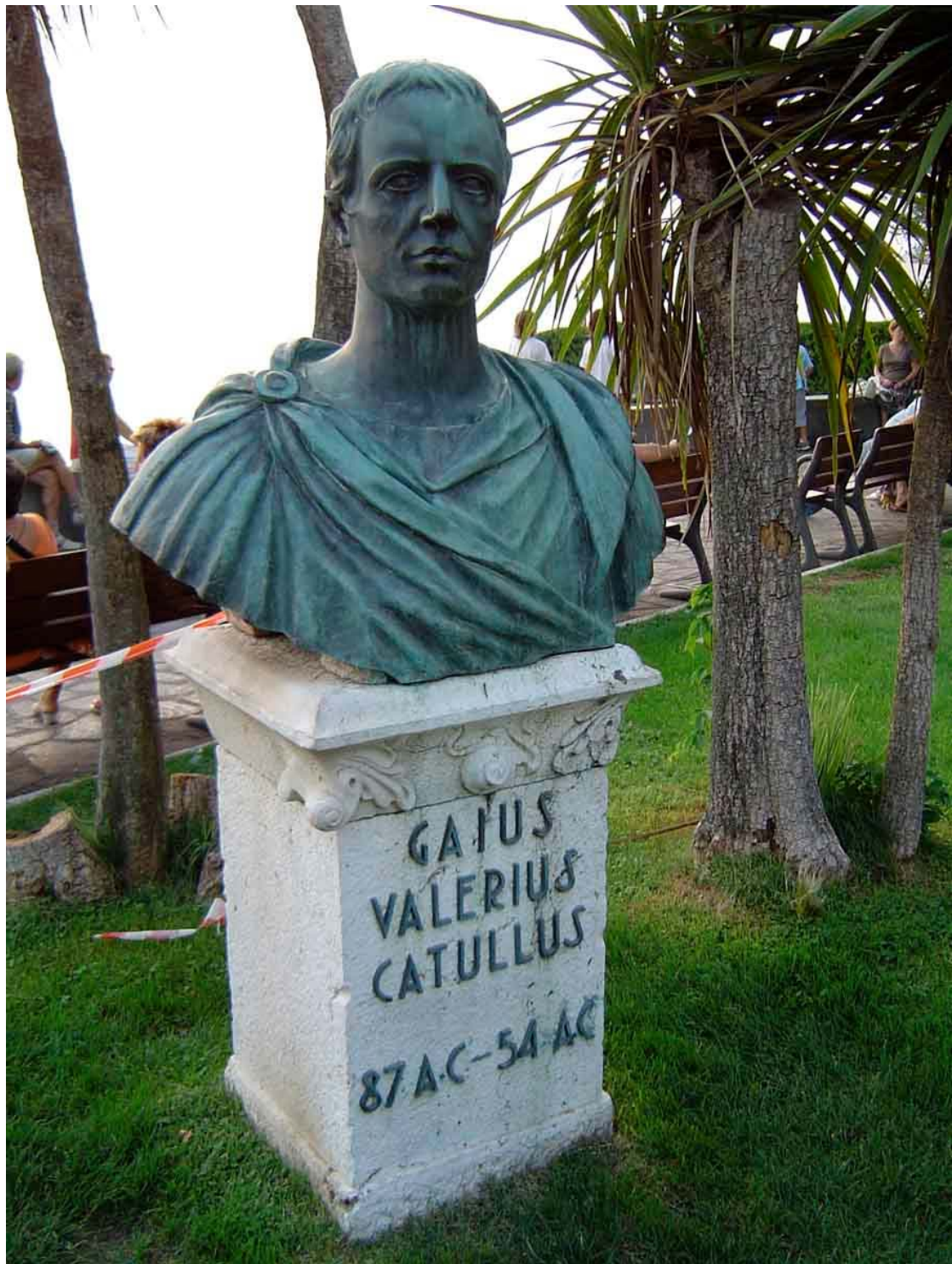
A galamb majd
békére
repül.

Rejtőzik valahol...

Talán odabent. Talán rejtőzik valahol.

Hamis halálok többé nem kellenek.

Lesbia elment

Talán őt keresed? Tétova tekinteted...

A sorsod ez.

Tétovák a napok. Beszéljessünk!

Egy kicsit maradok...

Sóhajok

Az oroszlán szája bezárult.
A vád hamis. Bűnhődsz.
Kit elárultál, az volt büntelen.

Júdás gondolat bérel.
Rám néz.
Szeme szenvtelen.

A gondolás énekel.

Goldoni

Mosolyogsz, mester?
Van miért.
Mi tolladtól kacagunk,
te nagy komédiás.
Lehet, hogy sírni kellene?
Van miért!

Virágjátékok

Nefelejcs

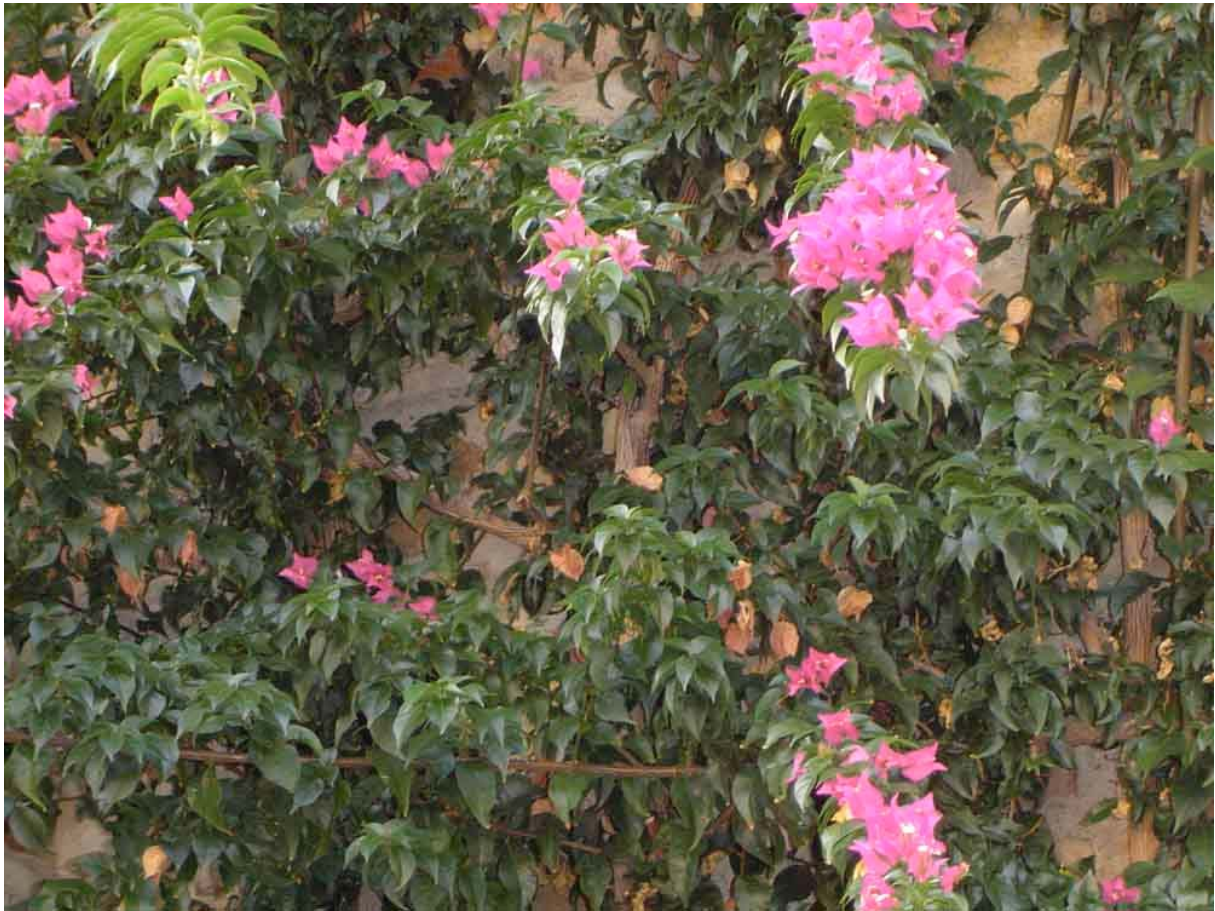
Szirmok: halványkék
ég-cseppjei a
végtelennek, csend
ragyogása a
képzeletnek – és
szavaknak, meg
szerelmeknek...

Pipacsok

Fátyolszirmok,
akár a tűz
lobogása,
szelíden
suhanó
nyári szélben.
Barátkozó
szavak között.

Búzatáblák
bólogatnak,
s üzennek a
nyárba szökő
alkonyatnak.

Szarkaláb

Szakállas,
bóbitás
madárvirág.

Halk sóhaj,
kék csendben,
kék csendben,
kék égben,
kék égben,
éjfélben,
csillagfény
tükreben...

Margaréta

Kezek csendje:
szirom-ölelés.
Fehér ujjak
között sárga Nap.
Te légy a holnap,
s a ma is te vagy...

Kankalin

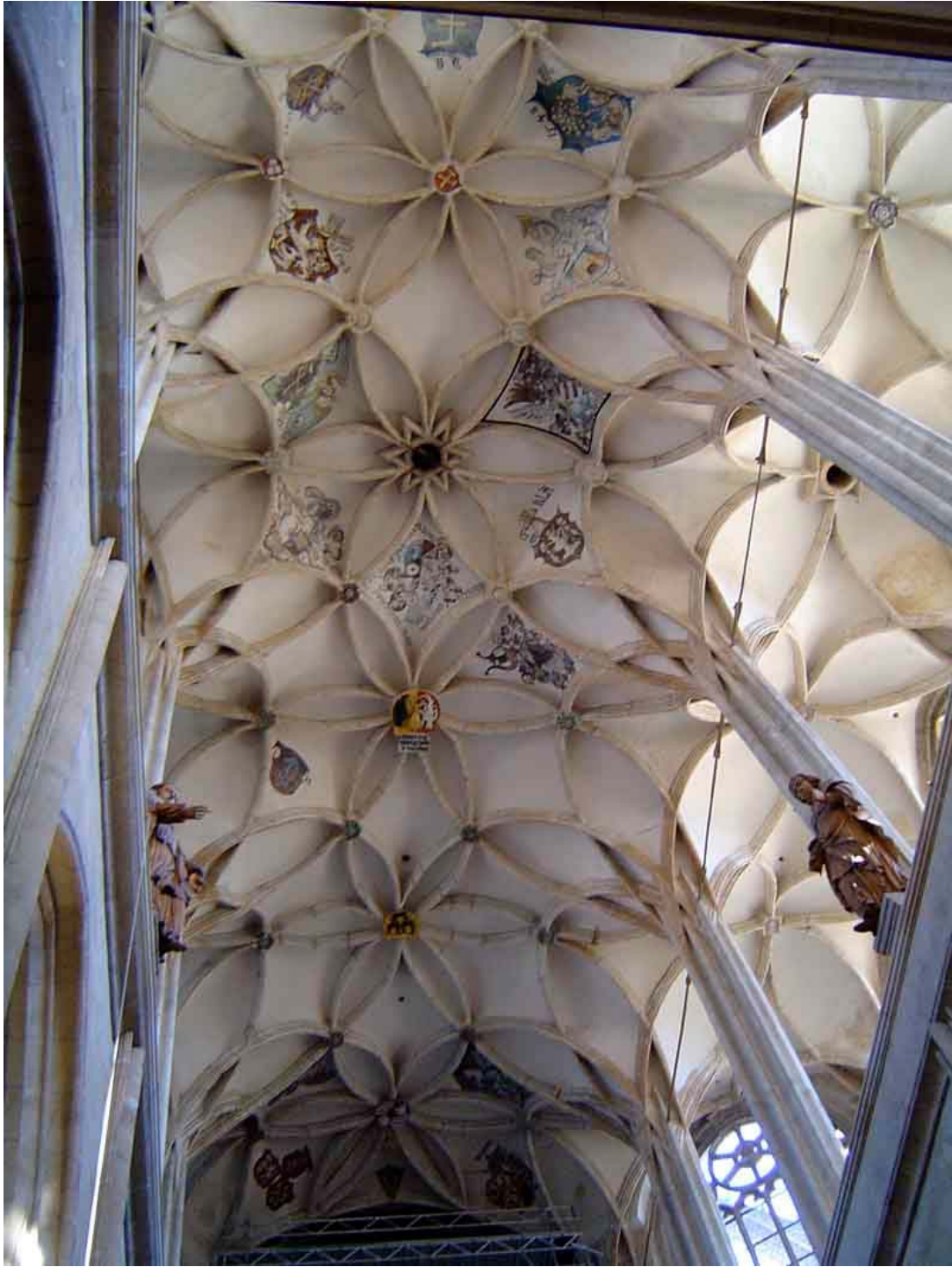
Még a szirteken
hó ragyog.
Még az egeken
csillagok.
Még a szavakon
fagy vacog.
Még én is csak
hallgatok.

Már szirmaid
bonthatod,
bár hó ragyog,
bár csillagok,
bár fagy vacog,
bár hallgatok,
már szavakat
bonthatok,
és tevéled
a fény is
felragyog...

Hóvirág

Harangcsendek.

Hószirmok.
Hószavak.
Életre
rejtező,
tavaszra
ébredő,
harangszavak.

Tulipán

Kelyhek suddognak,
széllel hajladoznak,
tavaszi harmatban
tenéked susognak.

Kulcsvirág I.

Van ami
kinyithatatlan,
van ami
megfoghatatlan.
Illatod mégis
betakar.
Nem rejt már tovább
tél, avar:
tavaszod most már
betakar.

Kulcsvirág II.

Te:
tavasznyitogató,
illatbontogató,
színeket pompázó
álomvirág.

A fény mögött...

Az ég mögött, az ív mögött,
a fény mögött, a lét mögött,
a hit mögött, a szó mögött,
rejtőzik az ember.

A szavak...

Kopár a csend.
Mit mondanak a szavak,
ha hamisak.
Virágvasárnap jöttek, egyre
jöttek.
Ezüstjeik földre peregtek.

Golgota-csend.

Magam vagyok.

Imám elhoztam, Uram.
Maradhatok?

Tűzhalál

Léptek. Macskakövek.
Léptek a macskaköveken.
Csendek és koppanások.
Eretnek-lángok.

Halállal takartad magad,
mert hű voltál,
hazátlan hiteknél igazabb.
Eretnek-lángok.

Hagyták.
Égsz, lobogsz,
számodra nincsenek többé
alkonyok...

Csendet, holtakat temetnek harangoznak

Utam határtalan: keresem két pont között
a biztos végtelent

*

Kövek fogságában a csend csobbanásonként
széttörik

*

Nem-megyek-a-túl-partjára,
nem-ülök-a-ladikjába
Rézgarasért-meg-nem-váltom,
rézgarasom-kilyukasztom
Utam-árát-nem-adhatom,
garasomat-vízbe-dobom

Nem-megyek-a-túl-partjára,
nem-ülök-a-ladikjába
Kövek-közé-voltam-zárva,
nem-mehetek-túl-partjára
-rézgarasom-kilyukasztom-nem-
-adhatom-vízbe-dobom

-meg-nem-váltom

-ladikjába
-túl-partjára
-nem-megyek
-nem-ülök

el/megyek/én/ti/töletek
innenső/part/utam/fája

legfelsőbbik/ágon/fáznak
egyenes/szálú/csillagok
ágakon/könnyű/szél/inog
letörtek ágak is

eljössz-é a levélágyba
éjszakánként velem hálni
eljössz-é, mint engemet, ha
csontodat t vad szél járja
befogad-é ágyéknak
langy mohája
fa alatt, zúzott földön
testek leterítve
mégsem-megyek-túl-partjára

A halottakat kiharangozzák, a csendet eltemetik
-nem-ülök-a-ladikjába
nem-megyek-a-túl-partjára
SZÖKÖTT
PRÓFÉTÁK
NEM
ÉNEKELNEK
-nem-adhatom-meg-nem-váltom-
kilyukasztom-vízbe-dobom
utam-árát-garasomat
rézgarasért-rézgarasom

Csendet temetnek,
holtakat harangoznak.
SZÓLOK.

Alkonyat után

I.m. Édesapám

Botodra dőlve, hajolsz az időre,
távolba nézel; a konyhai égen
Nap-alkony lobban, és mindennél jobban
fáj a fény, s csónak lesz széked és Kharon

beszállásra int,

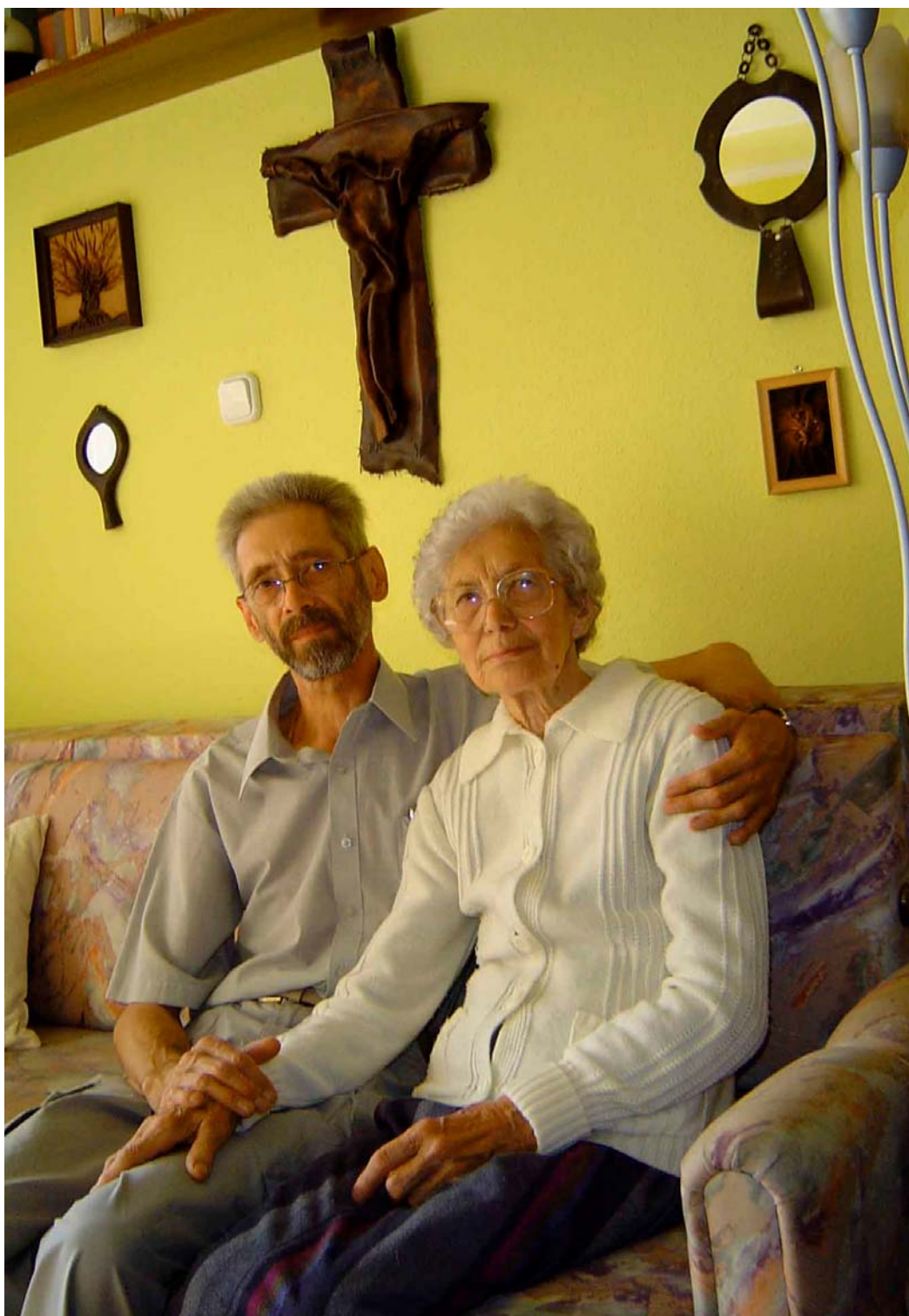
mindannyiunkat vár

a túlsó part, megint.

Ketten...

Ketten: a virágnyi csendben.
Mikor a virág is emlék,
és őszülnek már a kertek...
Emlékszel? Nemrég levelek
hulltak...

Hóharmat szítál, fagy borong,
de énekünk hallgatják még
a karácsonyi angyalok.

Felhők mögött az angyal...

Öreg gesztenyefák övezik hajdan sírdombokkal nyugvó templomod. Szülőfalum csendjét. Múlt-koppanások. Gyermekkor. Zsolozsmák, litániák, roráték... Advent. A várakozás öröme. Advent: a Hargitán. Halkan a szóval! A hógörgeteg ránk zuhanhat. Fojtón ölheti magyarságunk szavát. Csendbe burkol és fagyba borít.

Öreg gesztenyefák. Megpihenek alattatok. Harangszavak.

Esti imára. Templomajtó nyikordul. Belépek harangjaid mozdulatai alatt. Oltárodra gyertyát lobbantok. Áldozati lángot. Az orgonán szellemkéz motoz...

Boldogasszony, Anyánk...

Ének simítja torkomat, s szavak. Boldog asszony. Boldogasszony! Anyánk! Imádkozz érettünk! Fohászkodj velünk! Adj szavakat a szótalanknak! Édes Hazánkért! Magyarságunkért! Add, hogy megszülessen megnyugvásunk! Add, hogy megszülessen magyarságunk! Hogy egy legyen hitünk és halálunk! Egymásra találjunk! Minden zivatarban, kőomlásban, politikai hazugságban, ebben a megtépett-megtagadott, hűtlen világban.

Mi Atyánk! Miatyánk! Aki a Földön vagy, szenteltessék meg a Te igazságod, jöjjön el a Te földi országod, legyen meg a Te akaratod, itt a Földön, miként a Mennyben is. Mindennapi magyarságunkat add meg nekünk ma, és bocsásd meg az ő vétkeiket, akik hitetlen hittel tagadtak meg Téged, s hiába szólt háromszor a kakas. Porba hulltak Péter intő szavai.

Ők is megbocsátanak? Az ellenük vétkezőknek? Ne vidd őket a kísértésbe, szabadítsd meg világukat a gonosztól, mert Tiéd az ország, de övék a hatalom – és a dicsőség. Hamisra mázolt szavakkal. Ninive. Jónás.

Vétkesek közt cinkos némák.

Jónás a hegyen pihen. Nem hull kénköves eső. Az Úr könyörületes. A próféta hiába vár. Testét hőség perzseli. Nincs menedék a tők levelei alatt. Nem kellett féreg, mely gyökeret pusztít. Terméketlen a föld, növény sem sarjad.

Újkori Ninivék nem emelnek tornyot többé a jövőnek. Jónás átkozódik. Babits meg hallgat.

Szentélyed tömjén-csöndjében ülök, mi Atyánk! Miatyánk, aki a Mennyekben vagy..., szenteltessék meg a szándék, hogy Himnusz-létünk, Szózat-halálunk szavai közt magunkra találjunk. Egymásra lelünk az áldott és átkozott ugarvilágban, amikor sivataggá vált a lélek, s *hamis próféták serege homályosítja el a Napot.*

Magamra öltöm zarándok-lelkemet. Lépteim a Szentkúthoz¹ vezetnek. Szent kút. Legendát idéz. Szent László hitét, magyarságát. Víz csobban. Belekortyolok. Te fakasztottad. Távol nyugszol – és mégis közel. Hazai föld egyik és másik. Hiába tagadják lator-lelkűek. Sírodból most is kikelhetnél. Tatárhordák dúlnak. Pusztítanak. Lelkeket tépnek.

¹ Szülőfalummal, Vasszilvággal szomszédos község Vát. Ennek a határában található a Szentkút. A legenda szerint a kápolna melletti forrás vizét Szent László fakasztotta.

Csobban a víz. Belekortyolok. Forráshideg. Lehűti felizzó testemet. Jóllehet, sorsod sohasem vezette erre léptedet... Mégis. Mégis éltet: a hit, hogy a vizet Te fakasztottad. Szent kút. Erőd gyógyít. Kehelybe gyűjtöm vized harmatát. Átnyújtom a hitetlen szívűeknek. Arcomba öntik. Meghajolnak a közeli erdő fái.

Zarándokutam visszavisz szülőfalum gesztenyefákkal ölelt templomába. Lobog, lobog a gyertya lángja. Egyetlen fény. Egyetlen ének. Egyetlen szó. Egyetlen haza.

Nincs választásunk. Létünk vagy halálunk. A Semmiben Semmit sem találunk. Ámítások kódében vesztett magyarságunk. Tagadások hullámai. A kakasokat is megöltétek.

Mielőtt a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem...

Álságosak a számok is. Háromszor? Hányszor-ezerszer? Hány ezerszer? Koponyák hegyén vár már a sok lator. Közülük mennybe mennyi jut? Meg nem tér. Hetykén tagad! Valónál valóbb igazat.

A koronát kitépik István kezéből: hasad a vászon és reped a kárpit, Mária hiába nyújtaná kezét. Boldogasszony! Anyánk! A jászolban felsír a Kisded. Könnycsepp a bölcsék szemében, fázós remegés pásztorok szava.

Felhők mögött a didergő angyal. Békesség. A Földön? Jóakarátú embereknek? Hol vannak? Merre találom őket?

Pusztulás – vagy tíz igaz.

Inkább elmegy,

...és szavaz!

Savaz!

Sebeket éget a fájdalom.

A gyertyafény mégis fellobog. Nem hallgatok. Imára kulcsolt kezem még megremeg. Fázom. Itt belül. Reszketek.

Ki a magyar most? Akit megtagadtatok? Vállamon komor angyalok. Glóriás csendünk egyre nehezebb. Szavam falaknak feszül. Nem omlanak.

Jerikó-falak, trombitás igazak. Ezek meg itt merednek előttem. Nekik ütközöm. Csontnál keményebbek.

Kőműves Kelemen árvája sír. Pusztul magos Déva vára? Hiába-áldozat? Asszonyhamvaid falakkal együtt romlanak...

Teremts újjá bennünket, Uram! Talán az Édenkert nem zárul be mögöttünk többé. Újra, új világra, patyolat-igazságra, hithű magyarságra, mert másként elveszünk.

Inog a törzsünk. Kitépték gyökerünk. Berzsenyi nem foghat tollat. Vész a *tiszta erkölcs*, s Buda vára. Ám épül és szépül a Babel, felhőbe tép a torony. Nem a nyelvek, a szavak, a köpönyeget váltó lelkek hamisak. A torony mégis áll. Csákányunk szikrát vet. Csorbul. A hazugság meg sem csikordul.

Uram! Küldd reá villámaidat! Sújtó felleged haragját! Hadd legyen egyé házam, hazám és otthonom!

Uram! Szülőfalum csendjében, gesztenyefákkal övezett templomod menedékében fohászkodom.

Hűséggel megvert, hűséggel áldott

Sajgó márciusok téptek sebet rajtam,
csikorgó fogakkal mégis hű maradtam.
Sokan voltunk akkor, akik arra vártunk,
kőzáró zúdul ránk, vértanú-halálunk.
Hányszor megpróbáltak, hányszor vásra vertek,
keresztjeink mellé latrokat kerestek.
Lesz-e még harmadnap, lesz-e feltámadás?
Egyetlen életünk örök-nagy számadás.

*

Hittel, étellel, magánnyal
birokra keltem száz halállal.
Tenéked nem volt hű hited,
hó alatt szunnyadt életed,
magányodat elrabolták
vicsorgó, rabló farkashordák,
te szelíd homlokú Magyarország.

Képek jegyzéke

Történelem: A tihanyi apátság alapítólevele

Időtlenül: Falumúzeum, Szenna

Fény-játék szőlőlevélen: Aranyhíd a Balatonon, borospohárral

Halálkatedrális: Csontkápolna, Kutná Hora, Csehország

Mielőtt...: Zsidótemető Prágában

Drót, drót, szögesdrót: Auschwitz

A fény hegyén: Balatoni alkonyat

Hársvilág: Ámor és Psziché, Louvre

Este: Garda-tói alkonyat, Olaszország

Párizsi találkozás Radnótival: A Saint-Germain l' Auxerrois templom, Párizs

A faljáró: Szobor Párizsban, Marcell Aimé Faljáró c. regénye alapján

Toronyvers: Az Eiffel-torony éjszakai fényei, Párizs

Kantáta: Rodin titok című szobra, Párizs, Rodin múzeum

La Pieta di Michelangelo: Michelangelo: Pieta, Róma

A sárkányölő: Szent György szobra, Prága

Sárkányos: Sárkányszobor a Wawel (királyi vár) alatt, Krakkó, Lengyelország

Fénymadarak: Éjszakai fények a Szajna fölött, Párizs

Kafka: Franz Kafka szobra Prágában

Egyszerű kép-let: A szerző fényképe az Adriai-tenger partján, Olaszország

Kikötőben: Jachtkikötő, Porto Santa Margarita-n, Olaszország

Il Santo: Padovai (Páduai) Szent Antal szobra, Padova, Olaszország

Rejtőzik valahol...: Júlia házának erkélye, Verona, Olaszország

Lesbia elment: Catullus szobra Szirmionében, Garda-tó, Olaszország

Sóhajok: A sóhajok hídja Velencében, Olaszország

Goldoni: A neves vígjátéktíró szobra Velencében

Virágjátékok (kankalin): A Szent Borbála templom gótikus virágai, Kutná Hora, Csehország

A fény mögött: A Szent Vencel templom részlete, Prága, Csehország

A szavak: Ugyanott

Tűzhalál: A mártír diák emlékműve Prágában, aki 1968-ban tiltakozásul felgyújtotta magát

Csendet, holtakat...: A Berzsenyi Dániel által ültetett szelídgesztenyefa, Niklán

Alkonyat után: A költő édesapjának fiatalkori képe

Ketten: Az alkotó és 86 éves édesanyja

Felhők mögött az angyal: Vasszilvágy temploma

Borító: Barbakán, Krakkó, Lengyelország

Belső Borító: Aréna (Colosseum), Verona, Olaszország

Devecsery László, író, költő, rendező

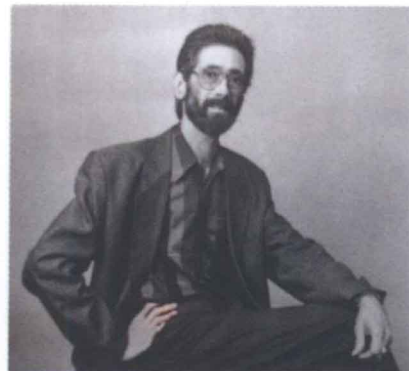
Vasszilvágy, 1949. november 24. Tinódi-díjas, Nívó-díjas, Szivárvány-díjas. **F. m.:** *Zarándokút* (versek, 1989), *Karácsony kopogtat* (versek, 1990), *Szalmaország csodái* (foglalkoztató könyv, 1990), *A kék pék* (verses mese, 1991), *Holdének* (versek, 1993), *Ünnepi ötletek* (foglalkoztató könyv, 1995), *»Mesélő« irodalmi kislexikon* (1998., 2002. 2.kiad.), *Hárman egy szoknyában* (színpadi játékok, 1999), *Ötlettár* (foglalkoztató könyv, 1999), *Napóraidő* (versek, 1999), *Felnőttmesék* (Ladislás de Secret álnéven, 1999), *Elemezzünk együtt!* (2000., 2004. 2. kiad.), *Ünnepelő* (versek, mesék, ünnepek 2000., 2002. 2. kiad.), *Év-lépő 2002* (2001). *A kék pék meséi* (2003) *Az elfűrészelt feleség* (felnőttmesék, 2003), *A két kis pék kalandjai* (dramatizált mesék és eredeti mesejátékok, 2003) *Egérbolygó* (verses mesék, 2003), *Betlehemi éjben* (versek a télről és a karácsonyról, 2003) *Szia, szia jó napot!* (gyermekversek, 2005); számtalan antológia, magyar irodalom tankönyvek, munkafüzetek.

Diplomát (többek között) az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett.

IDŐORVÉNY

Képpel írt versek

Devecsery László

Devecsery László

író, költő, rendező

Vasszilvágy, 1949. november 24. Tinódi-díjas, Nívó-díjas, Szivárvány-díjas. F. m.: Zarándokút (versek, 1989), Karácsony kopogtat (versek, 1990), Szalmaország csodái (foglalkoztató könyv, 1990), A kék pék (verses mese, 1991), Holdének (versek, 1993), Ünnepi ötletek (foglalkoztató könyv, 1995), »Mesélő« irodalmi kislexikon (1998., 2002. 2.kiad.), Hárman egy szoknyában (színpadi játékok, 1999), Ölet-tár (foglalkoztató könyv, 1999), Napóraidő (versek, 1999), Felnőttmesék (Ladislav de Secret álnéven, 1999), Elemezzünk együtt! (2000., 2004. 2. kiad.), Ünnepelek (versek, mesék, ünnepek 2000., 2002. 2. kiad., előkészületben a 3. kiad.), Évlépő 2002 (2001). A kék pék meséi (2003) Az elfűrészelt feleség (felnőttmesék, 2003), A két kis pék kalandjai (dramatizált mesék és eredeti mesejátékok, 2003) Egérbolygó (verses mesék, 2003), Betlehemi éjben (versek a télről és a karácsonyról, 2003) Szia, szia jó napot! (gyermekversek, 2005); Mesék a mellényzsebemből (mesék, versek, 2007.), valamint számtalan antológia, magyar irodalom tankönyvek, munkafüzetek.

Diplomát (többek között) az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett.

Tettektől vár magyarázatot

Évtizedek óta kísérem figyelemmel Devecsery László költői-művészi tevékenységét. Kezdetben csak a felnőttek világához szóltak a szavai. Hosszú ideje a gyerekeket is megörvendeztetni verseivel és meséivel. Tudja: ők hordozzák a reményt.

Napjaink időörvényében szigorú pontossággal szól hozzánk. A játékosság mögött az irónia, és a társadalomkritika is ott rejti magát.

Feszes szerkezetű, karcsú kötetet tart kezében az olvasó. Minden felesleges szótól mentes. Az újabb versek mellett néhány régi írás is szerepel a könyvben.

Képek és versek. Versképek és az alkotó fényképbe álmódott gondolatai. Kiegészítik egymást. A látásmód, a képi világ és a versszavak egysége itt teljessé válik.

Idő. Örvény. Időörvény. Az örvény lehúzó. A költő hozzánk szól: fölemel. Tettekre, cselekvésre sarkall. Miként Illyés mondja a reformáció genfi emlékműve előtt ő tettektől vár magyarázatot: „melyek – akár a gyermek – magukért csak felnőtt korban felelnek”.

Török Tibor